

nost, koja je bila dovoljna da zaštiti njihove feudalne i crkvene interese.

Međutim sabori se nisu sazivali, njemačke čete i njemački generali i dalje su dolazili u Hrvatsku, Krajina je izuzeta ispod banske vlasti i centralističke težnje Beča bivale su sve jače. Ovakovo je stanje dovelo do urote Zrinskog i Frankopana.

Petar Zrinski se je najprije obratio na katoličke države: Francusku, Poljsku i Veneciju, ali kada su te države jedna za drugom odbile da ga pomognu, obratio se je Zrinski na Tursku.

Cilj je Zrinskoga bio, da pomoću sultana ostvari otcjepljenje Hrvatske i Ugarske od Austrije. Ta je nova država trebala biti pod pokroviteljstvom Otomanskog carstva, ali uz uvjet, da će Turska »vazda ostaviti netaknutu vjeru, slobodu i ustav zemlje«.

Od osobite je važnosti činjenica, da su Petar Zrinski i Krsto Frankopan proglasili svojim kmetovima na Hrvatskom primorju i u Gorskom kotaru oslobođenje, ako se za njih dignu na oružje. Možda je s ovim u vezi lijepa uspomena na Petra Zrinskog i Krstu Frankopana, koja se je održala u narodnoj predaji na Hrvatskom primorju i u Gorskom kotaru, što inače nije slučaj sa drugim feudalcima u hrvatskim krajevima.

Isto su tako i građani pristali da pomognu ustanak Zrinskoga. Zagrebačko građanstvo sakupljeno na Markovom trgu (20. ožujka 1670.) odmah je pristalo uz Zrinskoga »jer hoće da učine ono što i ostala zemlja«.

Jedino se je svećenstvo usprotivilo ustanku, jer je visoko svećenstvo smatralo, da su interesi crkve bili bolje zaštićeni u centralističkoj Austriji, negoli